

BOSNA I HERCEGOVINA
FEDERACIJA BOSNE I HERCEGOVINE
SREDNJOBOSANSKI KANTON
KANTONALNI SUD U NOVOM TRAVNIKU
Broj: 46 0 P 103360 24 Gž 2
Novi Travnik, 23.4.2024. godine

Kantonalni sud u Novom Travniku, u vijeću sastavljenom od sudija: Mirjana Grubešić, kao predsjednica vijeća, Aida Pezer-Alić i Senad Begović, kao članova vijeća, u pravnoj stvari tužitelja ZEKA d.o.o. Bugojno, Polje II bb, zastupan po punomoćniku Čilić Jerki, advokatu iz Ljubuškog, protiv tužene Općina Bugojno, zastupana po Općinskom pravobranitelju Kozina Miroslavu, radi naknade štete, v.sp.6.500,00 KM, odlučujući o žalbi tužene, izjavljenoj protiv presude Općinskog suda u Bugojnu broj: 46 0 P 103360 23 P 2 od 16.1.2024. godine, u sjednici vijeća, održanoj dana 3.4.2024. godine, donio je slijedeću:

PRESUDA

Žalba tužene se odbija i presuda Općinskog suda u Bugojnu broj: 46 0 P 103360 23 P 2 od 16.1.2024.godine se potvrđuje.

Odbija se tužitelj sa zahtjevom za naknadu troškova žalbenog postupka u iznosu od 421,20 KM kao neosnovan.

Obrazloženje

Prvostepenom presudom, stavom prvim, nalaženo je tuženoj da tužitelju popravi nanesenu štetu na vozilu na način da mu isplati iznos od 4.159,35 KM sa zakonskom zateznom kamatom počevši od dana 22.11.2020. godine, kao dana nastanka štete pa do konačne isplate, sve u roku od 30 dana i pod prijetnjom izvršenja. Stavom drugim, nalaženo je tuženoj da tužitelju na ime izgubljene zarade zbog nemogućnosti korištenja vozila isplati iznos od 200,00 KM sa zakonskom zateznom kamatom počevši od dana podnošenja tužbe do isplate, u roku od 30 dana i pod prijetnjom izvršenja. Stavom trećim, nalaženo je tuženoj da nadoknadi tužitelju troškove postupka u iznosu 2.635,00 KM.

Protiv navedene presude žalbu je blagovremeno izjavila tužena zbog pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, pogrešne primjene materijalnog prava i bitne povrede odredaba parničnog postupku sa prijedlogom da se žalba uvaži i presuda preinači na način da se odbije tužbeni zahtjev ili ukine i vrati na ponovni postupak.

Tuženi u odgovoru na žalbu predlaže da se žalba odbije kao neosnovana i prvostepena presuda potvrdi, negirajući osnovanost navoda iz žalbe tužitelja.

Nakon što je ispitao prvostepenu presudu u granicama razloga navedenih u žalbi, pazeći po službenoj dužnosti na primjenu materijalnog prava i povredu odredaba

parničnog postupka, shodno odredbi člana 221.Zakona o parničnom postupku ("Službene novine F BiH", br. 53/03, 73/05, 19/06 i 98/15- u daljem dijelu teksta ZPP), drugostepeni sud je zaključio sljedeće:

Žalba nije osnovana.

Premet spora je potraživanje tužitelja, na ime naknade materijalne štete na vozilu tužitelja u iznosu od 4.159,35 KM sa zakonskom zateznom kamatom počevši od dana 22.11.2020. godine, kao dana nastanka štete pa do konačne isplate i izgubljene zarade u iznosu od 200,00 KM sa zakonskom zateznom kamatom počevši od dana podnošenja tužbe do isplate i troškovima postupka.

Sporno je da li su provedeni dokazi cijenjени na način propisan članom 8. i 121. stav 2. Zakona o parničnom postupku, da li je odluka obrazložena u skladu sa standardima iz člana 191. stav 4. istog zakona, je li činjenično stanje pravilno i potpuno utvrđeno, je li tužena odgovorna za naknadu štete odnosno da li je pasivno legitimisana, i da li je pobijana presuda zasnovana na pogrešnoj primjeni materijalnog prava.

Članom 8. i 123. stav 2. ZPP-a propisana je obaveza suda da na osnovu savjesne, brižljive i slobodne ocjene dokaza, utvrdi relevantne činjenice za donošenje pravilne i zakonite odluke, koji razlog nije ostvaren jer je prvostepeni sud odlučne činjenice utvrdio cijeneći svaki dokaz pojedinačno i u međusobnoj vezi, kako to i nalaže čl.8.ZPP-a.

Iz utvrđenog činjeničnog stanja prvostepenog suda proizilazi da je sud na temelju iskaza svjedoka N.S., vozača oštećenog vozila i svjedoka A.S. i S.K., policajaca koji su po pozivu svjedoka S. izašli na lice mjesta, dovedenih u vezu sa nalazom i mišljenjem vještaka mašinske struke Kaniž Samira, te materijalnim dokaza utvrdio da se spornog dana vozilo u vlasništvu tužitelja, kojim je upravljao svjedok N. S. u kasnim noćnim satima kretalo iz pravca Bugojna prema D.Vakufu i da se u naselju Podgaj, na dijelu magistralnog puta, desila nezgoda uslijed izlijetanja psa lutilice. Vozilo tužitelja se kretalo brzinom od oko 50 km/h tj. 13,9 m/s dok je brzina kretanja psa iznosila od oko 15 km/h tj. 4,1 sekundu, kao i da je pređeni put putničkog automobila za vrijeme reagovanja na usporenje iznosilo oko 13,9 m. Od trenutka nastajanja opasne situacije, tj. kada je pas otpočeo prelazak preko kolovoza s lijeve na desnu stranu, gledano iz pravca Bugojna prema D.Vakufu pas je prešao udaljenost od 3,7 m u vremenu od oko 0,9 s, kada se putničko vozilo nalazilo na udaljenosti od 12,5 m, što znači da vozač putničkog automobila i pod uslovom pravovremenog reagovanja na opasnost u trenutku nastanka opasne situacije nije imao tehničke mogućnosti za izbjegavanje saobraćajne nezgode, gdje je za zaustavljanje vozila pri kretanju od oko 50 km/h i pri preduzimanju intenzivnog usporavanja bio neophodan put od oko 26,1 m. Zaustavljanje putničkog vozila prije naleta na psa bilo je moguće samo u slučaju da se vozilo kretalo brzinom manjom od 30 km/h, a kako se radi o lokalitetu gdje ne postoji saobraćajni znak koji bi ukazivao pojavu životinja na cesti koja je magistraln da brzina kretanja od oko 30 km/h nije realna brzina kretanja. Dakle, na temelju izvedenih dokaza, cjenjenih od strane prvostepenog suda na način propisan čl. 8. ZPP-a, svakog

pojedinačno i u vezi sa drugim sud zaključuje da je nakon ponoći uslijed naglog istrčavanja psa koji se slobodno kretao i koji je bio van nadzora došlo do sudara između psa i vozila kojim je upravljao, a koji sudar nije mogao izbjeći zasnivajući ovakav zaključak na iskazu svjedoka Neretljak Sakiba, koji je i u zapisniku o uviđaju i u svom iskazu danom pred sudom izjavio da je udario u psa lutalicu smeđe boje, koji nije imao ušnu markicu i koji se u kasnim noćnim satima kretao sam magistralnim putem, zbog čega je zaključak da se radi o psu lutalici.

Suprotno žalbenim navodima, na osnovu ovako izvršene ocjene dokaza, prvostepeni sud pravilno zaključuje da je vozač oštećenog vozila, bez obzira na njegovu prekršajnu odgovornost, utvrđenu Rješenjem suda broj: 46 0 Pr 100689 20 Pr od 30.06.2021. godine kojim je oглаšen odgovornim zbog učinjenog prekršaj iz čl. 43.st.1. ZOBS-a jer nije prilagodio uslovima i stanju puta što je dovelo do saobraćajne nezgode u kojoj je prednjim dijelom svoga vozila udario u životinju/psa, pri čemu je nastala manja materijalna šteta na vozilu, te je za počinjeni prekršaj isti prihvatio odgovornost, u toku vožnje ostvario kontakt sa psom lutalicom, jer je tu činjenicu kao svjedok, čiji iskaz nije doveden u pitanje, kako iskazima drugih svjedoka, tako i materijalnim dokazima, potvrdio istu tu večer na zapisniku pred policijom, a kasnije i pred sudom, kao i da su saslušani svjedoci izjavili da su na licu mjesta pronašli tragove kako kažu „friške krvi i životinjske dlake“ stoga nema mjesta osnovanosti žalbenih navoda da je ostala nerazjašnjenja činjenica da se radi o psu lutalici, koji nesporno nije pronađen, jer se prema iskazu svjedoka S.N., nakon nekog vremena udaljio sa lica mjesta.

Na pravilnost utvrđenog činjeničnog stanja ne utječe ni činjenica da je svjedok N.S. u svom iskazu izjavio da su u vozilu bili putnici, koje je preuzeo ispred lokala Nukleus i vozio ih u Donji Vakuf, koji nisu navedeni u zapisniku o uviđaju od 22.11.2020.godine. Činjenica da u zapisniku nisu navedeni ne utječe na pravilnost utvrđenog činjeničnog stanja, zasnovanog na ocjeni ostalih dokaza, iz kojih proizilazi da je do udara u psa lutalicu došlo, prvenstveno tragovi dlake i krvi na vozilu sa nespornim oštećenjima na vozilu. Stoga, ovako utvrđeno činjenično stanje se smatra potpunim, zasnovanim na ocjeni svakog dokaza pojedinačno i u vezi sa drugim, što žalbeni navod nepravilno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja i povredi čl.8.ZPP-a čini neosnovanim. Nije osnovan ni žalbeni navod da pas nije imao markicu (naušnicu) jer tzv. markica na uhu znači samo da je pas bio podvrgnut sterilizaciji ili kastraciji, što ne znači da psi bez markice nisu napušteni psi nego samo da nisu kastrirani, odnosno sterilisani slijedom čega je moguće utvrditi kojoj grupi je pripadao pas, suprotno navodima žalbe.

Nasuprot žalbenim navodima pravilan je zaključak prvostepenog suda da je tužena pasivno legitimisana, a što proizilazi iz odredbi člana 27., 28., 29. i 30. Zakona o zaštiti i dobrobiti životinja („Službeni glasnik BiH“ broj 25/09) i člana 8., 9., i 11. Zakona o principima lokalne samouprave („Službene novine Federacije BiH“ broj 49/06 i 51/09). Poslove propisane odredbama navedenih zakona, tužena može obavljati neposredno ili ih povjeriti nekom drugom pravnom subjektu. Međutim, ni u jednom slučaju ne isključuje se odgovornost tužene za naknadu štete građanima koja je nastala propuštanjem obavljanja bilo koje od propisanih obaveza. Stoga je u ovoj pravnoj stvari irelevantna

činjenica da je napravljen azil za pse čime je tužena, kako to ističe u žalbi, postupila u skladu sa čl. 27. i 28. Zakona o zaštiti i dobrobiti životinja, jer upravo iz utvrđenog činjeničnog stanja u spisu proizlazi da spornom psu nije bio obezbjeđen adekvatan smještaj i da se nije nalazio u skloništu za životinje, odnosno u prostoru u kojima se smještaju pronađene (napuštene i izgubljene) životinje radi daljnje brige i mogućeg udomljavanja, što propisuju članovi 27. i 28. Zakona na koje se žalitelj poziva, već na magistralnog putu, slijedom čega je i došlo do udara i nastanka štete.

Pravilno je prvostepeni sud primijenio materijalno pravo i to naprijed citirane odredbe Zakona o principima lokalne samouprave, Zakona o zaštiti i dobrobiti životinja kao i odredbe čl. 154. Zakona o obligacionim odnosima ("Službeni list SFRJ", broj 29/78 do 57/89, "Službeni list RBiH", broj 2/92, 13/93, 13/94 i "Službene novine Federacije BiH", br.29/03, u daljem tekstu ZOO) i čl.155. Zakona o obligacionim odnosima („Službeni list Republike BiH“ broj 2/92, 13/93 i 13/94 i „Službene novine Federacije BiH“ broj 29/03 i 42/11- u daljem dijelu teksta: ZOO) kojom je propisano da je šteta umanjene nečije imovine i sprečavanje njenog povećanja, kao i nanošenje drugom fizičkog ili psihičkog bola ili straha, kada je obavezao tuženu da tužitelju nadoknadi štetu u visini od 4.159,35 KM, koji iznos je potreban da bi se šteta otklonila i iznos od 200,00 KM na ime visine izgubljene dobiti, utvrđenu vještačenjem po vještaku mašinske struke, kojeg prvostepeni sud pravilno prihvata kao stručan i objektivan, urađen u skladu sa pravilima struke i vještine, kojem u ovom dijelu nisu prigovarale ni parnične stranke.

Članom 154. stav 1. ZOO-a je propisano da onaj ko drugom prouzrokuje štetu dužan ju je nadoknaditi, osim ako dokaže da je šteta nastala bez njegove krivice. Kako tuženi nije imao dokaznih prijedloga, pravilnom primjenom ove zakonske odredbe, a na temelju visine štete koju je utvrdio vještak saobraćajne struke, tužitelju je dosuđena materijalna šteta za oštećenje vozila koje je nastalo u predmetnoj saobraćajnoj nezgodi.

Stoga je neosnovan i žalbeni navod da je pobijana presuda zasnovana na pogrešnoj primjeni materijalnog prava.

Izdatak koji je tužitelj imao zbog davanja odgovora na žalbu za ishod ovog žalbenog postupka nije bio potreban, radi čega tužitelju saglasno odredbi iz člana 387. stav 1. Zakona o parničnom postupku ne pripada pravo na naknadu tih troškova koji se odnose na nagradu sa sastav odgovora na žalbu u iznosu od 421,20 KM sa pdv-om.

Na temelju svega iznesenog, odlučeno je kao u izreci, primjenom odredbe iz člana 226. Zakona o parničnom postupku.

Predsjednica vijeća

Mirjana Grubešić